

Arrest

nr. 229 023 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 13 juni 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Griekenland een verblijfsvergunning kreeg, geldig voor de periode 2018 tot 2021.

4.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet er gegarandeerd zijn, en dat zijn levensomstandigheden aldaar niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft, waar verzoeker naar verwijst, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen.

Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermde er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken.

Verzoeker toont niet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen.

Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

4.4. Verzoeker herhaalt thans in zijn verzoekschrift beknopt zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland. Hij wijst hierbij tevens en op algemene wijze naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en verwijst naar (door hem in het verzoekschrift aangehaalde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4.5. Uit de bestreden beslissing blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker baseert zich immers slechts op voormelde algemene landeninformatie, zonder dat hij echter in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Samen met de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Verzoeker maakt evenmin op concrete wijze aannemelijk dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

4.6. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.

4.7. *Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.*

Volledigheidshalve wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

4.8. *Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft.*

4.9. *Verzoekers kritiek tot slot dat de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal enkel de initialen van de protection officer bevatten, doch niet diens handtekening, mist feitelijke grondslag en ernst, aangezien op de notities wel degelijk de handtekening van de protection officer staat.*

5. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2019, verwijst verzoekende partij naar hetgeen zij vermeld heeft in haar vraag tot horen. Zij stelt dat in de beschikking de bestreden beslissing gewoon wordt bevestigd zonder dat de nieuwe informatie werd onderzocht waaruit blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland onaanvaardbaar zijn. Verzoekende partij wijst op de Europese rechtspraak ter zake en stelt dat het de taak is van het Commissariaat-generaal om haar situatie in Griekenland individueel te onderzoeken. Verzoekende partij wijst er op dat zij slechts zeer kort werd ondervraagd over haar levensomstandigheden en merkt tevens op dat zij in Griekenland totaal aan haar lot werd overgelaten zonder enige hoop tot een eerbaar leven te kunnen geraken. Zij voegt daar aan toe dat zij geen eigen logeerplaats had en in volstrekte armoede leefde zonder toilet of douche. Verzoekende partij vraagt zich tevens af wat de aard is van haar bescherming in Griekenland aangezien dit niet wordt vermeld in de bestreden beslissing.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritische beschouwingen, zonder dat zij echter concrete en valabele opmerkingen bijbrengt aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. De Raad herhaalt vooreerst dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken.

In het licht van het EU-*acquis*, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Waar verzoekende partij zich afvraagt wat de aard is van haar bescherming in Griekenland, waarbij ze erop wijst dat dit niet wordt vermeld in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat daargelaten het feit of verzoekende partij er de vluchtelingen- dan wel de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, zij in Griekenland internationale bescherming geniet, hetgeen vaststaat. Dit blijkt immers uit de informatie opgenomen in het administratief dossier (stuk 18, “Eurodac search result”) en wordt door verzoekende partij niet betwist. Hieraan zijn, in het licht van voormeld vermoeden, voornoemde rechten en voordelen verbonden. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

4.4. Waar verzoekende partij verwijst naar de door haar bijgebrachte informatie, waarmee volgens haar geen rekening werd gehouden, en stelt dat hieruit blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland onaanvaardbaar zijn, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 26 juli 2019 waarbij het volgende wordt vastgesteld, een vaststelling die overigens ook opgaat voor het betoog van verzoekende partij ter zitting:

“Verzoeker herhaalt thans in zijn verzoekschrift beknopt zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland. Hij wijst hierbij tevens en op algemene wijze naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en verwijst naar (door hem in het verzoekschrift aangehaalde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.”

Verzoekende partij, wier opmerking dat de door haar bijgebrachte nieuwe informatie niet zou zijn onderzocht niet opgaat, evenmin als haar algemene opmerking dat de beschikking gewoon zonder meer een bevestiging zou zijn van de bestreden beslissing, laat na hier een ander licht op te werpen. Dat de situatie en (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, dan wel deze bescherming er hebben verkregen, erg moeilijk en soms schrijnend kunnen zijn en (erkende) vluchtelingen er geconfronteerd kunnen worden met allerlei obstakels, wordt ter zake geenszins betwist. Echter, een algemene verwijzing naar de situatie aldaar volstaat niet om aan te tonen dat de bescherming die verzoekende partij in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekende partij slaagt er niet in de door haar bijgebrachte informatie omtrent en argumentatie aangaande de onaanvaardbare situatie in Griekenland met betrekking tot haar persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken.

4.5. Het komt immers aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest “*Ibrahim e.a.*” van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), rechtspraak waar ook verzoekende partij naar verwijst. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij -die overigens ten onrechte lijkt voor te houden dat het Commissariaat-generaal geen rekening zou hebben gehouden met en een onderzoek hebben gevoerd naar haar individuele situatie in Griekenland, aangezien de commissaris-generaal hier daarentegen wel uitvoerig naar heeft gepeild en haar uitgebreid de mogelijkheid heeft geboden om elementen met betrekking tot haar persoonlijke reilen en zeilen/omstandigheden aldaar aan te brengen en uit de doeken te doen-, moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, “*Ibrahim e.a.*”, § 90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Ze werpt geen ander licht op hetgeen eerder in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld, en maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

Zo verzoekende partij met haar verwijzing naar Europese rechtspraak ter zake nog doelt op de MSS-rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van begin 2011, laat ze na een ander licht te doen schijnen op hetgeen hieromtrent in voormelde beschikking (hogervermeld onder puntje 4.3) wordt opgemerkt.

4.6. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene kritiek dat zij slechts zeer kort werd ondervraagd over haar levensomstandigheden en de algemene opmerking dat zij in Griekenland totaal aan haar lot werd overgelaten zonder enige hoop op een eerbaar leven, zonder voorts concreet in te gaan op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 26 juli 2019 opgenomen grond te formuleren die vermogen hieraan afbreuk te doen.

Overigens dient met betrekking tot de stelling van verzoekende partij dat zij slechts kort werd ondervraagd over haar levensomstandigheden in Griekenland, te worden vastgesteld dat verzoekende partij hierover geen opmerkingen/kritiek heeft geformuleerd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij had op het einde van haar persoonlijk onderhoud, toen ze hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, niets toe te voegen en geen vragen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 25 maart 2019, p. 12). Daarenboven had zij de mogelijkheid om in haar verzoekschrift haar persoonlijke situatie en omstandigheden in Griekenland uitgebreid(er) uit de doeken te doen. Verzoekende partij maakte hiervan niet of nauwelijks gebruik. Ze komt in het beroepschrift immers niet verder dan het op beknopte en algemene wijze herhalen van eerder ten aanzien van de commissaris-generaal afgelegde verklaringen en legde zich voorts en in het bijzonder toe op het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het verwijzen naar Europese rechtspraak en de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland. De Raad herneemt dat een algemene verwijzing naar de situatie voor personen die internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland, op zich niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft.

Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals ook blijkt uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij dus in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS